

«No tenia gaires ganes de dedicar-me al teatre»

TEATRE. Inaugurem la secció de teatre amb una entrevista a un dels grans actors del país, **Pere Arquillué**, que actualment interpreta el paper de Claudi Guitart a *La Riera* de TV3. Arquillué és un actor amb una dilatada i premiada trajectòria teatral. Va ser a finals de març a Manresa per interpretar el paper d'un marit borratxo, sarcàstic i sense pèls a la llengua a l'obra *Qui t'ha por* de *Virginia Woolf*. Amb en Claudi parlem de teatre, de televisió i de cinema.

Ramon Aran

Pere Arquillué, durant l'entrevista al teatre Kursaal. Foto:

Quines van ser les raons que el van portar a la professió d'actor?

De raó, no n'hi ha cap. Jo em vaig trobar fent teatre amateur, molt jovenet, amb 11-12 anys i, sense donar-me'n compte, em vaig trobar a l'Institut [del Teatre] fent d'actor professional. Hi havia diverses coses per estudiar, però res m'acabava de convèncer i finalment em vaig dedicar a això, tot i que no tenia gaires ganes de dedicar-m'hi. Va ser com una mena d'atzar.

Quan la seva família va saber que es volia dedicar al teatre, quina va ser la seva reacció?

La seva reacció va ser molt bona en el meu cas. Tinc companys a qui els seus pares no els agradava gaire, però a mi m'havien vist fent teatre des de molt jovenet i, precisament, el que van dir va ser: «Ara sí que ho has trobat i segurament t'hi guanyaràs la vida», i ho van encertar.

Com definiria un bon actor?

És molt complicat de definir un bon actor perquè, de bons actors, n'hi ha molts i de classes molt diferents. Un bon actor seria, bàsicament, el que té potència emocional i sap transmetre bé un joc teatral. El teatre és un joc, no és res més que un joc, jugat molt seriosament. Per a mi, un bon actor és el que arriba bé, el que transmet.

Creu que un bon actor de teatre pot ser un bon actor de cinema?

Sí, per què no? És clar que sí. A més, a vegades, és més difícil que un bon actor de cinema sigui un bon actor de teatre.

Vista l'experiència que té, el format audiovisual requereix de l'actor una manera d'actuar diferent a la del teatre?

Sí. Absolutament. No té res a veure. La distància és diferent, el que parla, la màquina... és diferent. La màquina teatral és el públic, que són les 500, 600 o 700 persones que tinguis en directe? unes pulsions molt més, no sé com explicar-ho, més fresques, més directes, més vives? En canvi, allò altre [la tele] és una màquina. Demana una tècnica molt diferent.

Però els gestos, la manera de gesticular i d'expressar-se, són diferents en el teatre?

Sí, tot i que cada vegada s'assemblen més. Abans el teatre era una cosa més ampul·losa, més inflada i el cine era una cosa més real, més ajustada a la realitat. Ara no: el teatre, cada vegada més, s'ajusta a aquesta realitat.

Vostè, arran de l'obra *El primer amor*, de Samuel Beckett, va arribar al cim de la seva carrera teatral amb el Premi Nacional de Cultura 2011, entre altres premis. A

més, interpreta un paper d'èxit a la televisió. No seria el moment de posar el peu al cinema?

Sempre m'he dedicat molt al teatre. Però jo he fet moltes col·laboracions en el cinema. El problema és que el teatre m'ha privat molt del cinema i, de cinema, n'hagués pogut fer molt més del que he fet.

Li agrada més el teatre, no?

El que passa és que, ara, a mi em lloguen un any i mig o dos anys abans pel teatre i, en canvi, pel cinema, em truquen tres mesos abans. Llavors no puc, no tinc temps. De cinema, també en faré, segurament més endavant. Ara em plantejo, d'aquí a dos o tres anys, deixar el teatre i tornar a fer una mica més de cinema.

Arquillué, sostenint unes ulleres llampants durant l'entrevista. Foto: Ramon Aran

Amb *El primer amor* vostè es va començar a dedicar al teatre d'una altra manera. Seguia interpretant, però el començaven a preocupar més els aspectes del guió, de la direcció i de la coordinació d'equips. Per a quan, el debut d'Arquillué com a director teatral?

Doncs no ho sé. Hi ha diverses persones que m'ho demanen. Però, de moment, encara no, és una cosa molt difícil de fer i, si algun dia m'hi poso, serà perquè realment tinc alguna cosa a explicar.

Fins a quin punt els èxits teatrals dels actors es deuen a un esclat de fama per culpa de les aparicions en sèries televisives d'audiència, com ara *La Riera*? Es donà el cas que a vostè el van guardonar molt bé en teatre en el mateix moment d'efervescència del personatge d'en Claudi Guitart.

És casualitat, no té res a veure una cosa amb l'altra.

No funciona així aquest món?

No... El món del teatre és bastant endogàmic i, precisament, es diferencien bastant. A molta gent, no els agrada que facis teatre quan fas televisió. Va ser perquè la peça [El primer amor] va entrar bé i va caure amb gràcia.

Hi ha gaires actors de teatre que no en volen ni a sentir a parlar, de fer papers en televisió?

Molt pocs. Abans sí que n'hi havia més, però ara molt pocs. Hi ha el teatre que hi ha i la gent s'ha de guanyar la vida. No són temps de dir que no a la televisió. A més a més, s'estan fent sèries americanes, ha millorat molt la qualitat de la televisió. És un *gustàs* treballar-hi.

Hi ha moments en què el caràcter del personatge que interpreta, ja sigui en una sèrie o en una obra de teatre, li emergeix en situacions de la vida quotidiana, l'arriba a suplantar?

No, mai. A mi no em costa gens desconnectar. Jo en el moment que acabo, acabo. No, mai, en cap cas. No m'ha passat mai.

Per les obres que ha fet, sembla que hi hagi un perfil de personatge que s'adigui a vostè. Una mica malvat, que té conflictes interns, aquell que sap fer servir l'humor quan toca. Fa dos anys, en un article al diari *Ara*, vostè deia que prefereix els personatges dolents perquè són menys previsibles que els bons.

Sí, segurament sí. Però és que jo sóc també una mica així. Si precisament els faig perquè tinguin

una mica d'humor... Sempre hi poso cullerada. A mi m'agrada molt el *cachondeo* i tinc un punt de cinisme.

En una entrevista amb en Toni Puntí a *l'Ànima* del Canal 33 va comentar la manera de construir els personatges a la televisió i al teatre. A la *tele*, pel ritme de treball, com que treballau amb menys temps, el que heu de procurar és que els personatges s'acostin més a la forma de ser de l'actor. Vau donar per fet que vostè comparteix la manera de ser tan directa i extravertida d'en Claudi Guitart.

Bé, una mica. Jo, evidentment, no em moc ni en el seu món ni em dedico a les coses que fa ell ni, segurament, tampoc sóc tan expeditiu com el personatge. Però sí que la televisió demana una cosa molt propera, molt fresca, molt dinàmica. En canvi, el teatre demana més fonament, més hores de treballar el personatge.

Ara al maig vostè interpretarà *Cyrano* sota la direcció d'Oriol Broggi. Li deuen agradar força aquest tipus d'obres clàssiques adaptades a l'estètica contemporània perquè n'ha fet unes quantes al llarg de la seva trajectòria.

Sí. És una manera d'apropar-les al públic d'ara. El *Cyrano* és una gran peça, un referent en aquest país i val la pena tornar-la a fer.

Sempre ha dit que té molt poc temps per a la família. Al matí, grava *La Riera* i, a la tarda, assaja teatre. És un obsés de la feina, no?

No. Jo, per a la família, sempre he tingut temps, molt més del que em pensava.

El president Pujol sempre deia: «Primer el país, després la família». En el cas de Pere Arquillué, seria primer el teatre, després la família?

No, no. Home, el teatre sempre és una part molt important. Com ja us he dit abans, forma una part bàsica de la meua vida i, ara, sense teatre no m'imagino el que podria ser. El teatre implica moltes hores, molts assajos, moltes gires...

Però aquesta passió per la feina no posa gens en risc la relació familiar?

Amb la meua família, no tinc gens la sensació que hi hagi faltat. A vegades les gires sí que et treuen temps, però sempre he tingut la família molt present.